

"עכשיו כולם יודעים שהאמת תצמח, כי מי חלם על זה
שכל העם יצרח: ה' מֶלֶךְ ה' מֶלֶךְ ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד."
(אהבת השם/בן צור)

"שרק בך אני תמיד בוטח, עין במר בוכה ולב שמח... השם
בך אני תמיד בוטח, אתה אוהב אותי ולא שוכח, שרק בך
אני תמיד בוטח, תמיד בוטח."
(דיבורים של אמת/אלייזור)

"ה' הוא אבא טוב והוא תמיד מתפאר בי, רואה בי רק
ת'נקודות הטובות... ה' יתברך תמיד אוהב אותי ותמיד
יהיה לי רק טוב."
(תמיד אוהב אותי/אלייזור)

"כי ככה השם רצה, יותר טוב לא תמצא, כי אין לחץ ואין
דאגה, הקדוש ברוך הוא מנהל ת'הצגה."
(ככה השם רצה/ישראל אס)

"דור של נשמות צמאות, יראת השם בלי הגדרות, לא יוצא
בהצהרות. לימוד תורה ואז אורות, צניעות זה מבפנים, כך
אומרות הבחורות."
(נשמות צמאות/בן צור)

“אני מאמין באמונה שלמה שכל מה שקורה איתי זה רק
לטובתי... אחרי הכול אני חלק אלוך ממעל.”

(כל עכבה לטובה/בן צור)

אני חייב אותך, מבארי יבשו המים בצמאוני אל האמת, בין
מה שחי למה שמת.”

(אבא/בן צור)

“אבא, תשמע, אוהב אותך אתה בטח יודע... אבא, הספיק
לנו, תביא כבר גאולה.”

(המלחמה האחרונה/אליצור)

“וְנִשְׁוִיתִי ה' לְקָרְאֹתִי, שְׁתַּרְחֲמֵנִי עוֹד בְּגָלוּתִי לְגֹאֲלִנִי, וְלַעֲזֹר
לְבִי לְאַהֲבָתְךָ”

(ולעזר ליבי/מהתפילה, בלחן של ישיבת רמת גן)

הצימאון שמחבר / הרב יהושע שפירא:

“אהבת ה’ עוררה את הלבבות, הדליקה את השמחה. לא העלינו על דעתנו שזה יהיה האפקט. אנחנו רצינו לעורר את ליבנו ושאנשים יוכלו ליהנות קצת מהאור. נראה לי שהמלים הללו נגעו בלבבות, עוררו שם משהו, ובעצם אנחנו בדור שצמא ומחכה שמילים כאלה יגעו בו. אנחנו רואים את זה מימין ומשמאל. יש דור שלם שהיה רחוק ופתאום הנכדים שלהם מניחים תפילין נגד רצון המורים וההורים – ונלחמים על הזכות להניח תפילין בועדת החינוך של הכנסת. משהו התעורר שם בלב.

הרי מה זה ‘לעורר ליבי’? הלב רדום וצריך לעורר אותו. כשמעוררים אותנו – לא תמיד אנחנו שמחים להתעורר. יש כאלה שמעדיפים שלא להתעורר. מה שבפנים נוגע בהם עמוק. מדינת ישראל עברה שלוש פריצות דרך... השלישית בי”ז כסלו תשפ”ה במבצע ‘עם כלביא’ – הפכנו ממדינה למעצמה. כל העולם מבין את זה. בתת מודע הם רואים את עם ישראל פורץ למעלה ונוסק. אנחנו מלחיצים את הגויים... אבל הגיע הזמן ש’עם לבדד ישכון’ והקב”ה ייתן לנו סיעתא דשמיא. עכשיו זה יהיה יהודי וישראלי, ודווקא על ידי זה נתקדם והלב יהיה ער”.

הצימאון שמחבר / הרב יהושע שפירא:

“אהבת ה’ עוררה את הלבבות, הדליקה את השמחה. לא העלינו על דעתנו שזה יהיה האפקט. אנחנו רצינו לעורר את ליבנו ושאנשים יוכלו ליהנות קצת מהאור. נראה לי שהמלים הללו נגעו בלבבות, עוררו שם משהו, ובעצם אנחנו בדור שצמא ומחכה שמילים כאלה יגעו בו. אנחנו רואים את זה מימין ומשמאל. יש דור שלם שהיה רחוק ופתאום הנכדים שלהם מניחים תפילין נגד רצון המורים וההורים – ונלחמים על הזכות להניח תפילין בועדת החינוך של הכנסת. משהו התעורר שם בלב.

הרי מה זה ‘לעורר ליבי’? הלב רדום וצריך לעורר אותו. כשמעוררים אותנו – לא תמיד אנחנו שמחים להתעורר. יש כאלה שמעדיפים שלא להתעורר. מה שבפנים נוגע בהם עמוק. מדינת ישראל עברה שלוש פריצות דרך... השלישית בי”ז כסלו תשפ”ה במבצע ‘עם כלביא’ – הפכנו ממדינה למעצמה. כל העולם מבין את זה. בתת מודע הם רואים את עם ישראל פורץ למעלה ונוסק. אנחנו מלחיצים את הגויים... אבל הגיע הזמן ש’עם לבדד ישכון’ והקב”ה ייתן לנו סיעתא דשמיא. עכשיו זה יהיה יהודי וישראלי, ודווקא על ידי זה נתקדם והלב יהיה ער”.